

פרוטוקול מס' 43

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
שהחגיגה ביום ד', ט"ז בסיון תשי"ח - 4.6.58 בשעה 09.00.

השתתפו: ד. בר-רב-האי - יו"ר

- ב. אזניה
- ע. איכילוב
- ע. דגני
- ש. הלל
- י. הררי
- ז. ורהפטיג
- נ. ניר
- ש. פרלשטיין
- י. שופמן
- ח. רובין

מוזמנים: פ. רוזן - שר המשפטים
א. ידין - המשנה ליועץ המשפטי
מ. אלון - משרד המשפטים
ה' רוזנבל - משרד המשפטים

- סדר-היום:
1. חוק הגנת הדייר (תיקון).
 2. חוק לתיקון חוק הגנת הדייר (בנינים חדשים).
 3. חוק דמי מפתח.

היו"ר ד. בר-רב-האי: אני פותח את הישיבה.

1. חוק הגנת הדייר (תיקון).

היו"ר ד. בר-רב-האי: קיבלתי מכתב וטלגרמה ממרכז התאחדות בעלי הבתים, המבקשים שנשמע אותם לפני שנקבל החלטות בחוק זה. אני מציע להזמין לישיבה ביום ב', בשעה 11.

הוחלט: לקבל את ההצעה להזמין את נציגי מרכז התאחדות בעלי הבתים בישראל לישיבת הוועדה ליום ב' הבא, בשעה 11.00, על-מנת שישמיעו את הערותיהם לחוק.

2. חוק לתיקון חוק הגנת הדייר (בנינים חדשים).

היו"ר ד. בר-רב-האי: ביחס לחוק זה נתקבל מכתב מד"ר מנהיים, המפנה את תשומת לבנו לניסוח הבלתי ברור של סעיף 2, ומביא הצעת נוסח.

סעיף 1.

י. שופמן: אני מציע להאריך את התקופה ל-15 שנה.

נ. ניר:

אני מציע לאחד את שני החוקים לגבי בנינים חדשים, ולקבוע להם זמן משותף:

עד 1.4.65.

מ. אלון:

כאן אין ענין בחקופה אכסולוטיה של עשר שנים, כי היום הקובע אינו התאריך שבו נבנה הבית, אלא התאריך שבו הושכר לראשונה. והחישוב של השנים מתחיל מן התאריך בו הושכר המושכר לראשונה.

ה. רובין:

נכון שמבחינה אססטית מוטב היה שיהיה חוק אחד, אבל הדבר אינו ניתן, כי אז צריך יהיה לכתוב את הכל מחדש. וממילא מתעוררים קשיים בלתי רגילים בניסוח חוזים, בקשר עם החוקים האלו.

יש לי ספיקות לעצם הענין, מפני שאנחנו הולכים כאן, בהיסח הדעת, בקו האומר שעל בנינים חדשים לא יחולו חוקי הגנת הדייר. ועל כן אני מציע להאריך את התקופה בשנה אחת בלבד. הדבר אינו נראה לי גם מבחינה כלכלית. אם מישהו שכר דירה וחתם על חוזה לכמה שנים מתוך כוונה להיות מוגן כדייר כעבור אותו מספר שנים, מדוע נבוא לשנות זאת? הרי גם בעל-הבית וגם הדייר ידעו שהחוק הוא רק לתקופה מסוימת, ובעל הבית עשה את חשבונו. מבחינה כלכלית ישמש החוק הזה רק דחיפה נוספת להעלאת דמי השכירות, ואנחנו יודעים שאין לו השפעה גדולה על עיגור הבניה.

נ. ניר:

אינני רואה כל קושי לאחד את שני החוקים, ולכתוב: מושכר שבנינו נגמר אחרי ה-1 בינואר 1953. על-ידי כך אפשר יהיה לבטל את החוק השני, וזה אומר שהפטור מהגנת הדייר יהיה למשך 12 שנה מיום שמושכר כזה הושכר לראשונה. אז לפחות תהיה אחידות בשני החוקים. אשר לחוזים שנעשו בינתיים, אפשר להוסיף הוראה ברוח סעיף 2.

י. שופמן:

ברור שאם נקצר את הזמן של פטור מהגנת הדייר לבנינים חדשים, זה לא יוסיף לעידוד הבניה. ברור שהפטור בעצמו אינו מספיק לעודד, אבל הסרתו ודאי לא תוסיף לעידוד זה. וכדי להבהיר שזוהי מגמתנו, אני מציע להאריך את התקופה במקום ל-10 שנים - ל-15 שנים.

ז. ורהפטיג:

נכון שצריך היה לאחד את שני החוקים. אבל הצעת ח"כ ניר מקפחת את בעלי הדירות בבתיים משותפים שגרו בעצמם בדירתם במשך תקופה מסוימת, ורק לאחר מכן השכירה אותה לראשונה. לדעתי, צריך היה לבטל את שני החוקים הראשונים, ולהציע חוק חדש במקומם.

א. ידין:

מוכן אנחנו מאתדים את שני החוקים. אפשר היה גם להציע במקומם חוק אחר, אבל אינני יודע אם אין זה יותר פשוט, מאחר שהם כבר ישנם בספר החוקים, לקבל את שתי ההוראות הכלולות בהצעה זו.

ז. ורהפטיג:

אפשר לקבל את התיקון, ויחד עם זאת לבקש ממשרד המשפטים להכין לנו הצעת חוק שתבוא להחליף את החוק הזה ושני החוקים הקודמים.

י. הררי:
אני בעד ההצעה לקבל את הצעת החוק המונחת לפנינו ויחד עם זאת לבקש ממשרד המשפטים להביא לנו במקום שלושת החוקים הצעת חוק אחת.

בין עורכי-הדין יש פלוגתה בשאלה מה פירוש "השכרתו לראשונה", האם הכוונה היא רק לדייר הראשון, או לכל דייר שהמושכר הושכר לו בתוך חמש השנים. אני מפרש את ההוראה כך שהכוונה היא לדייר, בתוך תקופה של חמש שנים. רוב עורכי-הדין אינם מקבלים זאת. מאחר שאנחנו כבר משפלים בחוק, ומאחר שיש מבוכה בענין זה, כדאי היה להבהיר זאת.

ח. רובין: זה נושא חדש.

פ. רוזן:
אפשר אולי לקבל נוסח כזה: "יראו בית שנבנה לאחר ה-1 בינואר 1953, כאילו נבנה לאחר ה-1 באפריל 1954." אבל ברגע זה אינני יודע את כל המסקנות הנובעות מנוסח כזה. אני חושב שהדבר הפשוט ביותר יהיה לאשר את החוק המוצע, ולאחר זאת אנחנו נהיה מוכנים לדון בהצעת חוק שתאחד את כל שלושת החוקים.

ח. רובין:
סעיף 1 צריך לדון הוראה מטריאלית, ולא רק הפיכת המספר מ-5 ל-10. על כל פנים, אי-אפשר לנסח זאת כפי שזה מנוסח כאן.

א. ידין: ברור שצריך לנסח זאת קצת אחרת.

מ. אלון:
לשאלתו של ח"כ הררי: אינני יודע מה היתה כוונת המחוקק ב-1953, על כל פנים, כוונת המציע ב-1958 היתה שלא תהיה זו שכירות חד-פעמית אלא גם שתי שכירויות ויותר. זוהי הסיבה שסעיף 2 נכתב כפי שנכתב ולא בצורה פשוטה יותר.

הוחלט: 1. לדחות את הצעת ח. רובין האומרת להאריך את התקופה בשנה אחת - לכתוב 6 שנים במקום 5 שנים.

הסתייגות לח. רובין.

2. לדחות את הצעת י. שופמן להאריך את התקופה ב-10 שנים, לכתוב 15 שנים במקום 10 שנים.

הסתייגות לי. שופמן וע. איכילוב.

3. לקבל את ההארכה המוצעת בהצעת החוק: להאריך את התקופה מ-5 שנים ל-10 שנים.

4. לפנות למשרד המשפטים במשאלה לבדוק את האפשרות להכין במקום שלושת החוקים חוק אחד, כולל.

סעיף 2.

ח. רובין: אני חושב שד"ר מנהיים צודק בהערותו.

חוק לתיקון חוק הגנת הדייר
(בנינים חדשים).

מ. אלון:

ד"ר מנהיים ניסח את הצעתו כך: "מושכר שחל עליו סעיף 2 לחוק העיקרי וערב תחילתו של חוק זה החזיק בו דייר על פי חוזה שכירות לתקופה העולה על חמש שנים מיום השכרתו לראשונה או במקרה של דייר שני או שלישי תקופת השכירות של דייר המחזיק במושכר הנ"ל ערב תחילת חוק זה על פי חוזה שכירות ביחד עם תקופת השכירות של דיירים קודמים באותו המושכר עולה על חמש שנים, ובכל אחד משני המקרים החוזה נעשה לפני תחילתו של חוק זה - לא יחולו עליו הוראות חוק זה". מטרתו של החוק בסעיף זה היא למנוע קיפוח של דייר אשר דאג להגנתו בתום התקופה של חמש שנים, והגיע להסכם עם בעל הבית לתקופה של חמש וחצי שנים, מתוך הנחה שלאחר חמש שנים, אם ימשיך לשבת במושכר, יהיה מוגן לפי חוק הגנת הדייר. מקרה אחר יכול להיות של דייר שני או שלישי, שנכנס למושכר לאחר שהיה מושכר במשך תקופה מסוימת, ואז הוא חתם על חוזה, נאמר, לארבע שנים (אם נכנס למושכר לאחר שהיה מושכר שנתיים), שוב, כדי להבטיח את אותה המטרה. תשובתו של ד"ר מצבייט נכונה, אבל הניסוח ארוך וספק אם הוא מתאים לסעיף בחוק.

ז. ורפטיג:

השאלה היא מדוע לא לכתוב "דייר שגר בדירה כזאת והיה נהנה מחוק הגנת הדייר לולא התיקון הזה, יהנה מחוק הגנת הדייר גם להבא, למרות האמור בחוק זה".

ע. איכילוב:

מה המצב כאשר גם הדייר וגם בעל-הבית יצאו מהנחה שהחוק לא יוארך, והסכימו לכתוב בחוזה שגם כאשר תיגמר התקופה שנקבעה בחוק, לא יחולו הוראות חוק הגנת הדייר.

פ. רוזן:

לחוזה כזה אין תוקף.

א. ידין:

אני רוצה להציע הצעה פשרה, גם לאור הצעת מנהיים וגם לאור הערות חברי הוועדה: "מושכר שחל עליו סעיף 2 לחוק העיקרי ובתום חמש שנים מיום השכרתו לראשונה החזיק בו דייר על פי חוזה שכירות שנעשה לפני תחילת חוק זה, ימשיך לחול עליו סעיף 2 לחוק העיקרי כאילו חוק זה לא נתקבל".

הוחלט:

לקבל את הצעת א. ידין לנסח את סעיף 2 כך: "מושכר שחל עליו סעיף 2 לחוק העיקרי ובתום חמש שנים מיום השכרתו לראשונה החזיק בו דייר על פי חוזה שכירות שנעשה לפני תחילת חוק זה, ימשיך לחול עליו סעיף 2 לחוק העיקרי כאילו חוק זה לא נתקבל".

3. חוק דמי מפתח.היו"ר ד. בר-רב-האי:

ביקשתי מן המזכירות לרכז את החומר שנתקבל בתיק אחד שייעמוד לרשות חברי הוועדה. בתוך זה - בקשת התאחדות בעלי-הבתים לקבוע להם פגישה. בקשר לחוק זה, גישתי לפנייתם קצת אחרת: הם השתתפו בוועדה הציבורית לחוק דמי מפתח, הביעו דעתם, ומה שהובא לפנינו, הובא כמסקנה משותפת. אך מאחר שהזמנו אותם בקשר לחוק אחר, אני מציע שנשמע את דעתם בקיצור, גם לחוק זה.

ע. איכילוב:

אפשר לשמוע את דעתם בקיצור, אבל איני מסכים להנמקה שהיות והם השתתפו בוועדה הציבורית, אין אנחנו צריכים לשמוע אותם.

סעיף 3

אני מבקש להכניס הסתייגות לסעיף:
למחוק אות סעיף-קטן (4).

נ. ניר:

סעיף 4

סעיף זה הוא חידוש שלא היה בוועדה הציבורית.

פ. רוזן:

מה יהיה אחרי שלוש שנים? ומה הטעם לסעיף
4, בהשוואה לסעיף 31?

י. שופמן:

מ. אלון:
הוועדה הציבורית לא הכניסה את סעיף 4.
הוא הוסף בשלבי הדיון בממשלה. הוועדה
החליטה שאי-אפשר לקבוע בחוק הבדל בין מי שנחן ובין מי שלא נחן
דמי מפתח, משום שעיקר החוק מכוון לדיירים שגרים במושכרים
מ-1940, ואלה באמת לא נחנו במי מפתח. בשלב מאוחר יותר נידונה
השאלה לגבי דייר יוצא, שגר בדירה רק כמה שנים. לגבי דייר
כזה, אם נאמר שלא יצא בכלל, הרי אנחנו מתנגשים עם מטרת החוק.
לכן הגבלנו את המקרה שבו חהיה אבחנה ביץ מי שנחן דמי מפתח
לבין מי שלא נחן דמי מפתח, לתקופה של שלוש שנים בלבד. מי
שגר למעלה משלוש שנים, גם אם לא שילם תי מפתח, יחולו עליו
סעיפים 3 ו-7.

הסעיף הזה יחול בין לשעבר ובין לעתיד.
לכן סעיף 7, הקובע שמי שנחן בעבר דמי מפתח לפי חלוקה של שליש
ושני שליש, החוק מאשר זאת. הסעיף הזה בא בניגוד לסעיפים 3 ו-6
אך לא לסעיף 4. ביון שהסעיף הוא דבר חדש, לא קבענו שגם לגבי
תחול הוראת סעיף 7.

אולי למען הבהירות רצוי להתחיל בסעיף

4 : "על אף האמור בסעיף 3 - - -".

לשאלתו השניה של מר שופמן, מה בין סעיף
4 לסעיף 31. בסעיף 31 נקבע כי החוק אינו חל על מושכר המיועד
למעוטי אמצעים, כפי שטוענת, למשל, חבזה "עמידר". במקרים אלה
קובע החוק שהדייר היוצא לא יקבל כלום. והוא חל רק על גופים
שאושרו על-ידי שר המשפטים לענין זה. על כל פנים, סעיף 31
מדבר על גופים שאינם במסגרת החוק הזה, בעוד סעיף 4 מדבר על
גופים הנמצאים במסגרת החוק הזה, ואם לא נכתוב את סעיף 4, הם
יפלו במסגרת של סעיף 3.

ש. הלל:
הדייר יכול תמיד לטעון ששילם דמי מפתח
לדייר הקודם. קבלות ודאי אינן. בעל
הבית יכול לטעון שהדייר לא שילם, אך זה עדין לא מוכיח זאת.

נ. ניר:
המקרים האלה נדירים. המקרים הרגילים הם
שבני משפחה באים מחו"ל ומכניסים אותם
לדירות של בני משפחה באופן זמני, ולאחר שהם יוצאים הם דוח שים דמי
מפתח. לדייר כזה, שישב שבועיים, אינני חושב שצריך לתת 15%.
הייתי אומר שדייר שישב פחות משנה, אין מגיע לו כלום. ומשנה
עד שנתיים - 20%-25%. צריך לתת משהו במקרה זה, אני נוטה יותר
ל-20%, אבל אינני עומד על כך. אשר לסעיף-קטן (3), יוצא שאם
דייר היה שלוש שנים וחצי, חלים עליו כבר הדינים של סעיף 3,
והקפיצה היא יותר מדי גדולה. אני מציע להוסיף עוד דרגת כינים:
בין שלוש לחמש שנים - 40%.

ע. איכילוב:

בקריאה הראשונה דיברתי על המקרה שבעל הבית אינו מסכים לדייר המוצע ומשלם לדייר היוצא שני-שלישים מערך דמי המפתח, ואז הדירה נשארת פנויה. במקרה שלאחר זאת הוא מוסר את הדירה תמורת דמי מפתח, נדרש ממנו מס הכנסה על מלוא הסכום. וזאת לפי פסק-דין של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב. הדבר דורש תיקון.

זה שייך לחוק מס ההכנסה.

מ. אלון:

ע. איכילוב: אשר לסעיף 4 אני מציע שבמקרה שלא שולמו דמי מפתח, ואם הדייר גר עד שנתיים, אין הוא מקבל כלום; משנתיים עד שלוש שנים - 20%; משלוש שנים עד חמש שנים - 30%; מחמש שנים עד עשר שנים 50%, ורק אחרי עשר שנים תהיה השוואה עם סעיף 3.

י. שופמן: אני מציע לקבוע באופן ברור שזה אינו נוגע לעבר ויחול רק מתחילת תקפו של חוק זה.

ברור לי שהפירוט הזה צריך לחול גם על תקופה שלמעלה משלוש שנים. ונכון שבשנה הראשונה אין הדייר צריך לקבל כלום. לאחר זאת אני מציע לעלות לא בקפיצות של 20% אלא בקפיצות של 5%: בשנה השניה - 5%; בשנה שלישית - 10%; בשנה רביעית - 15% וכו'. אז לאחר עשר שנים יקבל דייר כזה 50%, ואחר-כך זה יעבור לחוק הכללי.

ב. אזניה: האם על-ידי סעיף 4 אין אנחנו יוצרים קטגוריה חדשה של דמי מפתח בלתי ליגאליים. אדם מחזיק בדירה שלוש שנים, בין אם שילם ובין אם לא שילם דמי מפתח, אם בעל-הבית רוצה להיפטר ממנו, הוא ישלם לו הרבה יותר. אם לא ישלם, לא יזוז הדייר מן הבית. התוספת שישלם בעל-הבית לדייר מעל למה שנקבע, תהיה בלתי ליגאלית. ז"א, אנחנו במוא ידינו יוצרים עוד פעם דמי מפתח בלתי ליגאליים.

היו"ר ד. בר-רב-האי: נגד זה אין לך מניעה, גם בסעיף 3.

ב. אזניה: במקרים האחרים זה מסכי למציאות. ואנחנו מתרחקים מן המציאות. ההכדל בין מי שגר שלוש שנים, אם שלם דמי מפתח או לא שילם דמי מפתח - איננו קיים במציאות. בהכרחו של המחזיק בדירה - הוא מוגן. אני מסכים שלשנתיים לא נקבע תשלום לדייר במקרה זה. אבל אינני מסכים שאחרי שלוש שנים זה יהיה מוגבל ל-33%.

מ. אלון: אז תהיה קפיצה גדולה: לדייר הגר שנתיים וחצי לא יינתן כלום, ולדייר הגר למעלה משלוש שנים - למעלה משליש.

י. פרלשטיין: במקרה שהדייר אינו להוט לצאת ובעל הבית הוא הלהוט לקבל את הדירה, אין כל ערך לחוק הזה. בעל-הבית יתפשר עם הדייר במקרה כזה. זהו חוק למקרה שהדייר רוצה לצאת. ואז אם הוא לא שילם דמי מפתח, על בסיס של שכר דירה, אין לו שום זכות לתבוע דמי מפתח. אך בתור פשרה אני מוכן לסכים שדייר שלא שילם דמי מפתח, אם הוא גר בדירה עד שלוש שנים, לא יקבל כלום; אם גר ארבע שנים - 10%; ואם גר חמש שנים - 15%.

מ. אלון: וכאן מתעוררת שאלה אם לתת ולידציה למה שהיה בעבר, ובכל זאת לכתוב שמה שנוגע להסכמים על דמי מפתח, אלה נשארים בלתי חוקיים.

לגבי העתיד הוועדה מצאה שזה ענין של לחץ כלכלי שצריך למנוע אותו. כי המצב היום הוא שבעל-הבית יודע שהדייר קיבל שיכון, או קיבל עבודה אחרת, או קיבל מחלת-לב ואינו יכול לעלות במדרגות. הוא יודע שהדייר מוכרח לעזוב את הדירה, ושהוא יקבל את התנאים שבעל הבית ידרוש ממנו.

ז. ורהפטיג: לגבי העבר אני מציע לאשר רק הסכמים על האפשרות להעביר דירה, אבל לא בנוגע לשינוי האחוזים.

מ. אלון: זה אינו יכול להיות נוגע להרכה מקרים. זה היה בלתי חוקי, כך שעו"ד לא היה עושה חוזה כזה.

הנחלט: 1. לקבל את ההצעה האומרת שביחס לעבר, במקרה שנעשה הסכם בין הצדדים, הוא יהיה קובע למרות הוראות חוק זה. (הוראה זו תוכנס לסעיף 35).

2. לקבל את ההצעה האומרת כי ביתם לעתיד לא יהיה חופש לקבוע בהסכמים הוראות הסוטות מהוראות חוק זה.

השתייגות לי. שפמן, ע. איכילוב.

מ. אלון: יש עוד בעיה שהועלתה על-ידי ח"כ ניר: בקשר לבתי-עסק. אני מבין שלגבי בתי-עסק מוסכם בוועדה שיהיה חופש הסכמים, כפי שזה בחוק הגנת הדייר. הייתי מציע את כל הבעיה הזאת של איסור או חופש הסכמים, בעבר או בעתיד, להעביר לסעיף 10 ולהוצאה מסעיף זה.

הנחלט: 1. לקבל את ההצעה האומרת כי באשר למתי עסק יהיה חופש הסכמים, הן בעבר והן בעתיד.

2. לקבל את ההצעה האומרת להעביר את כל ההוראות הנוגעות לחופש ההסכמים, לסעיף 10. (משרד המשטרים יכין הצעת נוסח).

היו"ר ד. בר-רב-האי: לאחר שהחלטנו בבעיות אלה, אנחנו יכולים לעבור לקביעת חלוקת האחוזים.

ע. איכילוב: אני רוצה להציע משהו שיש לו ערך מעשי קטן, ובכל זאת חשוב לקבוע זאת. אנחנו מתחילים מזה שבעל הבית מקבל 15%. והמאכסיומום שבעל-הבית יכול לקבל הוא 40%. הייתי אומר שאם הדייר גר בדירה למעלה מעשר שנים, יינתן קצת יותר לבעל-הבית, ואם הוא גר למעלה מ-15 שנה - עוד יותר. הייתי מציע שלמעלה מעשר שנים הוא יקבל 50%, ולמעלה מ-15 שנה - 60%. הרי הוראה זו חלה רק על העתיד, והערך המעשי של תוספת כזאת לא יהיה רב. אבל זה מצלצל יותר צודק.

י. שופמן:

אינני מסכים לכך. לי נדמה שכל הפולמוס הזה הוא מבחינה כלכלית בלתי בריא. ואם נכניס הוראה האומרת שבמשך הזמן בעל-הבית מקבל יותר ויותר, אנחנו דוחפים את האנשים לכיוון של בתים משותפים, דבר שאני חושב כי מבחינה כלכלית איננו צריכים להיות מעוניינים בו.

מאחר שהוועדה החליטה כי אין חופש לשנות את הפרטים האלה בחוקים, הייתי מציע שבשנה הראשונה, יקבל הדייר במקום 85% - 90%, בשנה שניה - 75%-80%. את סעיפים-קטנים (3) ו(4) אני מציע להשאיר ללא שינוי.

ז. ורהפטיג:

אני מציע להשאיר את הסולם ללא שינוי. אפשר אולי לתקן את האחוזים, אבל לא להאריך את הסולם ולקבוע בו שלבים נוספים. זה משתלב גם עם סעיף 8, וקשור בשאלה אם הדייר השקיע בשיפורים בדירה. אם שיפורים אלה נבלעים בדמי המפתח, זוהי סיבה להתנגד לאחוזים האלה. גם אם אדם גר פחות משנה, אם הוא השקיע בשיפורים בדירה, מדוע הוא צריך להפסיד גם 15% וגם את השיפורים?

מ. אלון: אבל זה מקרה נדיר.

אני רוצה להעיר כי המספרים המופיעים כאן הם פרי פשרה בוועדה הציבורית, אשר בפניה הופיעו גורמים שונים. והרי אין אלה הבדלים שיש ליהרג עליהם. אבל מבחינת האספקט הציבורי ישחשיבות לכך שהחוק יתחשב באותה פשרה שהושגה בוועדה הציבורית אחרי 18 ישיבות.

ע. איכילוב: אני מוכן להוריד את ההצעה ולהתאחד סביב ההצעה שלפנינו.י. שופמן: הנימוק הזה משכנע גם אותי.מ. אלון: אותה ועדה דנה עכשיו גם על דמי שכירות. אם היא תדע שיש ערך לפשרות שלה, היא חשתדל להגיע לפשרות.הוחלט: לקבל את ההצעה האומרת לקבל ללא שינוי את הסולם המוצע לגבי חלוקת האחוזים.הישיבה ננעלה בשעה 13.00.